

befale det Forslag, som findes paa Tillægsbevillingsloven for indeværende Aar. Det er mig naturligtvis om at gjøre, at de Mænd, som der her er Spørgsmaal om, ikke skulle vente paa en hvilken som helst Understøttelse, indtil Finantsloven eller Tillægsbevillingsloven udkommer, med andre Ord, at de ikke skulle vente mange Maaned, og derfor har jeg, efterat have hørt, at Sagen har været Gjenstand for foreløbige Forhandlinger i Finantsudvalget, og at det langt overveiende Fleertal var fundet at anbefale Forslaget, som er stillet paa Tillægsbevillingsloven, troet at handle i Thingets Aand ved for den løbende Tid at anvise Vedkommende de Understøttelser, som vare tiltænkte dem. Jeg har anseet det for rigtigt udtrykkeligt at sige dette, og jeg er overbevist om, at Thinget vil finde det i sin Orden imod de Mænd, som der her er Spørgsmaal om. Forskjellen imellem Anvendelsen af Loven af 24de Februar 1858 og den senere Lov af 24de Marts 1865, er meget ringe, men der er en lille Forskjel; vil man fastholde den, kan jeg ikke gjøre nogen Indvending. Hvad Forslaget under Nr. 16 angaaer, har Ordføreren allerede fremhævet, at det var efter Lønningsloven af indeværende Aar Regjeringens Pligt at forelægge det Spørgsmaal, om man vil yde nogen Understøttelse til Politiet, fordi der tidligere af de sportellønnede Embeder, efter en ældre Resolution, var udredet nogen Understøttelse dertil. Vil Thinget det ikke, kan jeg ikke sige noget Afgjørende derimod; det gaaer naturligtvis ud over den vedkommende Jurisdiction, og det kan let faae yderligere Følger, naar Beløbet saaledes nægtes. — Forslaget under Nr. 17 skal jeg ganske henstille og ligeledes Forslaget under Nr. 18. — Tilbage staaer saaledes Forslaget under Nr. 19. Jeg kan ganske vist i det Bæstentlige her henholde mig til, hvad Ordføreren har anført, og jeg maa mene, at det fortrinsviis er Finantsudvalgets og Thingets egen Sag at værges Finantsloven mod, hvad jeg virkelig ikke kan kalde Andet end Udveerter. Men efter de Udtalelser, der have fundet Sted fra det ærede Mindretals Ordfører, anseer jeg det dog for det Naturligste, at jeg noget nærmere gaaer ind paa

de Grunde, som af ham ere fremførte. Jeg skal begynde med et Ord om, hvad der i Betænkningen er sagt, idet det ellers ligesom kunde see ud, som om jeg havde ladet det mangle paa Veiledning. Det ærede Medlem tager nu virkelig ikke i saa Henseende Hensyn til min Veiledning; men jeg har givet det Svar, som var ligefrem stemmende med den strengeste Nødtagethed. Der var nemlig skrevet til Justitsministeriet og begjært Oplysning om, hvilket Beløb Bestyrelsesudgifterne for næste Aar vilde udgjøre; derpaa svarede jeg, at efter Overformynderloven af 26de Mai 1868 var Kassetjefsen af disse Bestyrelsesudgifter overdragen Regjeringen, og det var altsaa et Forhold, der ikke vedkom Finantsloven. Jeg tilføiede, at jeg for Dieblisset var ude af Stand til at opgive disse Udgifters Størrelse for det næste Finantsaar, fordi det kongelige Regulativ, hvorved Størrelsen skal bestemmes, endnu ikke har kunnet udfærdiges. Det er netop under Forhandling at faae en fast Afgjørelse i Henhold til Loven af 1868 af disse Bestyrelsesudgifter, og jeg haaber, skjøndt jeg ikke er ganske sikker derpaa, at det skal kunne ske inden næste Finantsaars Begyndelse; endnu er Sagen som sagt ikke moden til at forelægges Kongen, og jeg var altsaa ligefrem ude af Stand til at opgive den Sum, hvortil Bestyrelsesudgifterne for næste Finantsaar ville beløbe sig. Hvad nu Forslaget selv angaaer, maa den ærede Ordfører for Mindretallet tillade mig at sige, at det forekommer mig, at der gif en Sammenblanding, en Forverling af meget forskellige Ting gennem hans Foredrag, en Sammenblanding nemlig af Bevillingsmyndighed, Finantslov eller hvad man nu vil paakalde her paa den ene Side, og Ansvar for Rigsdagen paa den anden Side. Det er jo en Selvfølge, at Justitsministeren er Rigsdagen ansvarlig for den Maade, hvorpaa han opfylder sin Pligt med Hensyn til de Love, hvis Gjennemførelse paahviler ham, men deraf følger sandelig ikke, at det er stemmende med denne Lov af 1868 at bringe Bestyrelsesudgifter, hvis Normering er overladt til Administrationen alene, ind paa Finantsloven, og deraf følger om muligt endnu mindre, at